Súd:	Okresný súd Žilina
Spisová značka:	27C/134/2008
Identifikačné číslo súdneho spisu:	5108215270
Dátum vydania rozhodnutia:	20. 03. 2013
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ:	JUDr. Jana Scholtzová
ECLI:	ECLI:SK:OSZA:2013:5108215270.18

Rozhodnutie

Okresný súd Žilina v konaní pred sudkyňou JUDr. Janou Scholtzovou v právnej veci navrhovateľa: A.. E. R., nar. XX.XX.XXXX, bytom P. Y. XX, B., zastúpený splnomocneným zástupcom JUDr. Jurajom Hatvanym, advokátom, so sídlom Šoltésovej 12, Bratislava, proti odporcovi: SPOLOČNOSŤ 7 PLUS, s.r.o., so sídlom Panónska cesta 9, Bratislava, IČO 31 347 291, zastúpený splnomocneným zástupcom JUDr. Rudolfom Adamčíkom, advokátom, so sídlom Liptovská 2/A, Bratislava, o ochranu osobnosti, takto

r o z h o d o l :

I. Odporca je p o v i n n ý bezplatne v lehote do 14 dní od právoplatnosti tohto rozsudku uverejniť navrhovateľovi na strane č. 2 denníka Plus jeden deň ospravedlnenie zvýrazneným písmom a na rovnakom mieste na akom bol dňa 26.03.2008 uverejnený článok s názvom „Aj keď kradol, trest ho minul“ - s nasledovným znením textu:

„SPOLOČNOSŤ 7 PLUS, s.r.o. ako vydavateľ denníka Plus jeden deň sa týmto ospravedlňuje A.. E. R. za dehonestujúce výroky „Aj keď kradol, trest ho minul.“, „E. R. sa vykrádaním áut v roku 1971 dopustil trestného činu“ a „R. čakala v emigrácii basa...“, ktoré boli uverejnené dňa 26.03.2008 v denníku Plus jeden deň v článku s názvom „Aj keď kradol, trest ho minul.“

Predmetným konaním SPOLOČNOSŤ 7 PLUS, s.r.o. neoprávneným spôsobom zasiahla do zákonom chránených osobnostných práv A.. E. R..“

Zároveň je odporca p o v i n n ý bezplatne, v lehote do 14 dní od právoplatnosti tohto rozsudku, uverejniť ospravedlnenie s vyššie uvedeným znením textu aj na svojej internetovej stránke, a to zvýrazneným písmom a na rovnakom mieste, na akom bol dňa 26.03.2008 uverejnený článok s názvom „Aj keď kradol, trest ho minul.“

II. Odporca je p o v i n n ý bezplatne v lehote do 14 dní od právoplatnosti tohto rozsudku uverejniť navrhovateľovi na strane č. 4 v týždenníku Plus 7 dní ospravedlnenie - zvýrazneným písmom a na rovnakom mieste, na akom bol dňa 02.05.2008 uverejnený nadpis článku s názvom „Bojí sa minulosti?“ - s nasledovným znením textu:

„SPOLOČNOSŤ 7 PLUS, s.r.o. ako vydavateľ týždenníka Plus 7 dní sa týmto ospravedlňuje A.. E. R. za dehonestujúci výrok o tom, že „R. kradol...“, uverejnený dňa 02.05.2008 v týždenníku Plus 7 dní v článku s názvom „Bojí sa minulosti?“.

Predmetným konaním SPOLOČNOSŤ 7 PLUS, s.r.o. neoprávneným spôsobom zasiahla do zákonom chránených osobnostných práv A.. E. R..“

Zároveň je odporca p o v i n n ý bezplatne, v lehote do 14 dní od právoplatnosti tohto rozsudku, uverejniť ospravedlnenie s vyššie uvedeným znením textu, aj na svojej internetovej stránke, a to zvýrazneným

písmom a na rovnakom mieste, na akom bol dňa 02.05.2008 uverejnený článok s názvom „Bojí sa minulosti?“

III. Odporca je p o v i n n ý odstrániť elektronickú verziu vyššie uvedených článkov z archívu nachádzajúceho sa na jeho internetových stránkach, a to do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

Návrh vo zvyšku sa z a m i e t a.

O trovách konania bude rozhodnuté do 30 dní po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej.

~\

o d ô v o d n e n i e :

Navrhovateľ dňa 27.5.2008 podal návrh, v ktorom žiadal uverejnenie ospravedlnení od odporcu a zároveň aj odstránenie elektronickej verzie článkov tak, ako je rozsudočný návrh špecifikovaný na č.l. 23, 24 súdneho spisu.

Podaním, ktoré bolo doručené súdu 3.3.2009 navrhovateľ zmenil návrh a podľa uznesenia Okresného súdu Žilina 27C/134/2008-103 zo dňa 20.5.2009 súd pripustil zmenu návrhu. Navrhovateľ podaním zo dňa 3.3.2010 predložil zmenu návrhu a podľa uznesenia Okresného súdu Žilina 27C/134/2008-190 zo dňa 26.5.2010 bola pripustená zmena návrhu.

Na pojednávaní 20.3.2013 navrhovateľ zmenil návrh na začatie konanie v časti, a to nasledovne:

I. Odporca je p o v i n n ý bezplatne v lehote do 14 dní od právoplatnosti tohto rozsudku uverejniť navrhovateľovi na strane č. 2 denníka Plus jeden deň ospravedlnenie zvýrazneným písmom a na rovnakom mieste na akom bol dňa 26.03.2008 uverejnený článok s názvom „Aj keď kradol, trest ho minul“ - s nasledovným znením textu:

„SPOLOČNOSŤ 7 PLUS, s.r.o. ako vydavateľ denníka Plus jeden deň sa týmto ospravedlňuje A.. E. R. za dehonestujúce výroky „Aj keď kradol, trest ho minul.“, „E. R. sa vykrádaním áut v roku 1971 dopustil trestného činu“ a „Slotu čakala v emigrácii basa...“, ktoré boli uverejnené dňa 26.03.2008 v denníku Plus jeden deň v článku s názvom „Aj keď kradol, trest ho minul.“

Predmetným konaním SPOLOČNOSŤ 7 PLUS, s.r.o. neoprávneným spôsobom zasiahla do zákonom chránených osobnostných práv A.. E. R..“

Zároveň je odporca p o v i n n ý bezplatne, v lehote 14 dní od právoplatnosti tohto rozsudku, uverejniť ospravedlnenie s vyššie uvedeným znením textu aj na svojej internetovej stránke, a to zvýrazneným písmom a na rovnakom mieste, na akom bol dňa 26.03.2008 uverejnený článok s názvom „Aj keď kradol, trest ho minul.“

II. Odporca je p o v i n n ý bezplatne v lehote do 14 dní od právoplatnosti tohto rozsudku uverejniť navrhovateľovi na strane č. 4 v týždenníku Plus 7 dní ospravedlnenie - zvýrazneným písmom a na

rovnakom mieste, na akom bol dňa 02.05.2008 uverejnený nadpis článku s názvom „Bojí sa minulosti?“ - s nasledovným znením textu:

„SPOLOČNOSŤ 7 PLUS, s.r.o. ako vydavateľ týždenníka Plus 7 dní sa týmto ospravedlňuje A.. E. R. za dehonestujúci výrok o tom, že „R. kradol...“, uverejnený dňa 02.05.2008 v týždenníku Plus 7 dní v článku s názvom „Bojí sa minulosti?“.

Predmetným konaním SPOLOČNOSŤ 7 PLUS, s.r.o. neoprávneným spôsobom zasiahla do zákonom chránených osobnostných práv Ing. E. R..“

Zároveň je odporca p o v i n n ý bezplatne, v lehote do 14 dní od právoplatnosti tohto rozsudku, uverejniť ospravedlnenie s vyššie uvedeným znením textu, aj na svojej internetovej stránke, a to zvýrazneným písmom a na rovnakom mieste, na akom bol dňa 02.05.2008 uverejnený článok s názvom „Bojí sa minulosti?“

III. Odporca je p o v i n n ý odstrániť elektronickú verziu vyššie uvedených článkov z archívu nachádzajúceho sa na jeho internetových stránkach, a to do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

Zároveň navrhovateľ trval na časti návrhu o zaplatenie nemajetkovej ujmy 65.000 eur v lehote do 14 dní po právoplatnosti rozsudku. Uznesením na pojednávaní 20.3.2013 bola pripustená zmena návrhu.

V písomnej zmene návrhu zo dňa 3.3.2009 navrhovateľ uviedol, že v denníku Plus 1 deň zo dňa 22.3.2008 bol uverejnený článok s názvom „G. R.: Charakter sa nemení!“ a v denníku Plus 1 deň zo dňa 26.3.2008 bol uverejnený článok „Aj keď kradol, trest ho minul“ a v týždenníku Plus 7 dní zo dňa 2.5.2008 bol uvedený článok „Bojí sa minulosti?“ a presne špecifikoval navrhovateľ výroky, ktoré boli uvedené v článkoch a kde žiadal ospravedlnenie od odporcu ako vydavateľa. K neoprávnenému zásahu na ochranu osobnosti navrhovateľa došlo konštatovaním nepravdivých tvrdení, že „kradol“ resp. „vykráda“ a že má teda „kriminálnu minulosť“ a to v súvislosti s prípadom vykradnutých áut v Rakúsku a obchodu v obci Koš na Slovensku v roku 1971. Navrhovateľ nikdy nebol odsúdený a nebol ani len obvinený zo spáchania skutku krádeže a ani žiadneho iného majetkového trestného činu. Nikdy nebolo začaté trestné stíhanie a ani neboli voči navrhovateľovi podniknuté akékoľvek procesné úkony smerujúce k obvineniu zo spáchania predmetných skutkov. V predmetných výrokoch, ktoré boli v týchto článkoch uverejnených v periodikách, ktoré vydáva odporca, sa priamo konštatuje, že bol spáchaný trestný čin krádeže a že jeho

páchateľom je navrhovateľ, čo je obzvlášť závažný neoprávnený zásah do chránených osobnostných práv navrhovateľa. Tieto publikované výroky absolútne zasiahli do osobného, spoločenského ako aj pracovného života navrhovateľa v negatívnom zmysle. Počas obdobia niekoľkých nasledujúcich mesiacov po uverejnení článkov sa navrhovateľ denne stretáva s negatívnymi reakciami okolia na jeho osobu. Boli evidentné zmeny správania sa najbližších spolupracovníkov a príbuzných navrhovateľa, ktoré boli jednoznačne podmienené pochybnosťami o jeho bezúhonnosti. Tieto sa odrazili aj na jeho psychickom stave ako aj psychickom stave jeho manželky a rodičov, ktorí ako jeho najbližší boli vystavovaní taktiež otázkam okolia a neúnosnému psychickému tlaku, keďže bol navrhovateľ nepravdivo označený za zločinca, zlodeja a kriminálnika. Celá táto situácia okolo diskreditácie navrhovateľa viedla v konečnom dôsledku až k tragickej smrti jeho rodičov, ku ktorej podľa názoru navrhovateľa prispelo aj to, že psychicky ťažko zvládali tento mediány nápor a nevedeli sa zmieriť s negatívnymi reakciami okolia na publikované články. Týmito článkami utrpel aj spoločenský život navrhovateľa. Priatelia a známi sa mu začali vyhýbať a určitý čas po uverejnení článkov si udržiavali od navrhovateľa a jeho rodiny odstup a pri komunikácii s nimi navrhovateľ zaregistroval dovtedy neobvyklý odťažitý postoj, ktorý pramenil práve z podozrení uvedených v publikovaných článkoch. Taktiež aj na politickej scéne utrpela ujmu profesionálna povesť navrhovateľa ako aj povesť politickej strany, ktorej je lídrom. V politických kruhoch a pracovnej oblasti bol neustále atakovaný otázkami a podozreniami, ktoré boli vyvolané publikovanými článkami a to aj zo strany najbližších spolupracovníkov. Tieto tvrdenia v článkoch výrazne zasiahli aj do citového života

navrhovateľa, nakoľko výroky vnášali zmätok aj do jeho vzťahu s vlastnou manželkou, pre ktorú bolo veľkým problémom sa s predmetnými dehonestujúcimi výrokmi vysporiadať. Navrhovateľ poukázal na to, že články boli zverejnené v jedných z najčítanejších periodík na Slovensku, ktorými sú práve denník Plus 1 deň a týždenník Plus 7 dní. Okrem účinkov, ktoré vyvolali tieto články v celoštátnom meradle vo vzťahu k čitateľom, voličom navrhovateľa resp. politickej strany, ktorej je predsedom a ďalším osobám, zasiahli v značnom rozsahu aj do rodinného života a okruhu najbližších priateľov a tak navrhovateľ vzhľadom na závažnosť ujmy, ktorá bola spôsobená týmito nepravdivými zavádzajúcimi a dehonestujúcimi výrokmi, žiadal aj o náhradu nemajetkovej ujmy a to vo výške 65.000,- eur.

Navrhovateľ predložil písomné záverečné vyjadrenie (č.l. 321, 322 spisu), v ktorom namieta absolútne nepravdivé a dehonestujúce výroky, ktoré bezdôvodne hrubo zasiahli do osobnostných práv navrhovateľa. Týmito výrokmi odporca nerešpektuje zásahu prezumpcie neviny a v značnej miere prekročil hranice únosnosti a miery tolerancie výkonu svojho práva na slobodu prejavu a získavaní informácií. Odporca porušil právo navrhovateľa na ochranu osobnosti a zároveň naplnil jednotlivé predpoklady pre priznanie zadosťučinenia navrhovateľovi vo forme ospravedlnenia ako aj náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch. Požadované zadosťučinenie považuje navrhovateľ za primerané a zodpovedajúce miere v akej bol pred súdom preukázaný zásah do práva na ochranu navrhovateľovej osobnosti. K neoprávneného zásahu došlo konštatovaním nepravdivých tvrdení, že „kradol“, rep. „vykrádal“ a že ho „ čakala basa“ v súvislosti s prípadom vykradnutých áut v Rakúsku a obchod v obci Koš na Slovensku v roku 1971. Navrhovateľ nebol nikdy odsúdený a dokonca ani nebol obvinený zo spáchania trestného činu krádeže a ani žiadneho iného majetkového trestného činu, ani neboli podniknuté akékoľvek iné procesné úkony ktoré by smerovali k obvineniu zo spáchania predmetného skutku. Napriek tomu odporca v citovanom výroku trdí, že navrhovateľ „kradol“ a že sa „ dopustil trestného činu“. Tieto informácie boli podávané ako nespochybniteľný fakt a nemajú charakter hodnotiaceho úsudku. V namietaných výrokoch sa totiž priamo konštatuje, že bol spáchaný trestný čin krádeže a jeho páchateľom je navrhovateľ, čo navrhovateľ považuje za obzvlášť závažný neoprávnený zásah do chránených osobnostných práv navrhovateľa. Uverejnením týchto

nepravdivých výrokov odporca zasiahol do osobnej a mravnej integrity navrhovateľa, znížil jeho dôstojnosť, vážnosť, česť, ako aj jeho postavenie a uplatnenie v spoločnosti. Priznanie morálneho zadosťučinenia podľa § 13 ods. 1 považuje navrhovateľ za nedostatočné, ale vzhľadom na značnú mieru zníženia dôstojnosti a vážnosti navrhovateľa v spoločnosti, čím došlo k obzvlášť závažnému zásahu do práv navrhovateľa sú naplnené predpoklady na priznanie nemajetkovej ujmy v peniazoch podľa § 13 ods. 2 Občianskeho zákonníka . Aj podľa stanoviska súdnej praxe, zásah ktorý spočíva v tvrdenej, avšak právoplatným rozsudkom súdu nepreukázanej trestnej činnosti zakladá nárok oprávnenej osoby domáhať sa náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch. Na základe vykonaného dokazovania bolo dostatočne preukázané aká bola intenzita, ktorou publikované nepravdivé výroky negatívne zasiahli do osobného, spoločenského a pracovného života navrhovateľa. Okrem účinkov, ktoré články vyvolali v celoštátnom meradle vo vzťahu k čitateľom, voličom navrhovateľa, resp. politickej strany, zasiahli v značnom rozsahu aj do rodinného a spoločenského života, čo bolo preukázané aj výpoveďami predvolaných svedkov - manželky a kolegu E.. J.. Počas obdobia niekoľkých mesiacov, ktoré nasledovali po uverejnení článkov sa navrhovateľ denne stretával s negatívnymi reakciami okolia na svoju osobu, ktoré boli podmienené podozreniami, ktoré vyvolali publikované výroky. Pokiaľ ide o prepisy článkov a reportáži, ktoré predložil odporca, tak navrhovateľ tu opätovne zdôrazňuje potrebu rozlišovať medzi jednotlivými formami podania informácie pochádzajúcej zo spisov ŠtB. Niektoré iné médiá informovali o týchto skutočnostiach seriózne a citlivo s poukázaním na skutočnú relevanciu a vierohodnosť uvádzaných informácií. Čo sa týka dôsledkov je nemožné rozlišovať striktne medzi dôsledkami vyvolanými tým ktorým médiom. Možno však zohľadniť čítanosť, resp. sledovanosť toho ktorého média a skladbu jeho čitateľov či divákov, čo navrhovateľ pri formulovaní petitu starostlivo zvážil. Skutočnosť, že na vzniku uvedených následkov participovali aj iné médiá, ktoré obdobným spôsobom v danej dobe informovali o minulosti navrhovateľa nemôže byť tomuto na ujmu. Ohľadom týchto paralelných zásahov sa rozhodovalo v iných, súbežne prebiehajúcich konaniach, na základe žalôb, ktorými si taktiež navrhovateľ uplatňoval náhradu nemajetkovej ujmy vo výške ktorá zodpovedala podielu žalovaného média na následkoch na strane navrhovateľa. V konaní bola dostatočne preukázaná povaha zásahu, jeho rozsah, následky a za daných okolností je teda uplatnenie nemajetkovej ujmy v sume

65.000 eur primerané a zodpovedajúce ujme, ktorá vnikla navrhovateľovi pričinením odporcu. Pretože bolo preukázané splnenie všetkých zákonných podmienok, aby navrhovateľovi bola poskytnutá súdna ochrana v zmysle § 13 Občianskeho zákonníka , tak navrhovateľ žiadal, aby súd svojim rozhodnutím odstránil následky preukázateľného zneužitia výkonu práva na slobodu prejavu zo strany odporcu a za účelom navrátenia takto narušenej proporcionality výkonu konkurenčných ústavných práv, priznal súdnu ochranu porušeným osobnostným právam navrhovateľa v požadovanom rozsahu a síce, aby nariadil odporcovi verejne sa ospravedlniť navrhovateľovi vo svojich periodikách za namietané výroky a zároveň vzhľadom na závažnosť ujmy, aby bol odporca zaviazaný aj na zaplatenie náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch.

Na pojednávaní 20.3.2013 zástupca navrhovateľa v záverečnom vyjadrení poukázal na rozhodnutie krajského súdu, kde sa uvádza, že podmienky na priznanie nemajetkovej ujmy sú vtedy, ak morálne zadosťučinenie sa javí v konkrétnom prípade ako nepostačujúce a druhá podmienka je, že neoprávneným zásahom došlo k zníženiu dôstojnosti fyzickej osoby, či jej vážnosti v spoločnosti. Na základe tohto treba dospieť k takému záveru, že nič nebráni súdu v tom, aby v konkrétnom prípade prihliadal pri svojej úvahe o priznaní zadosťučinenia v peniazoch, prípadne k iným aspektom konkrétneho prípadu vtedy, ak budú svojim významom porovnateľné s uvedenými zákonnými podmienkami. Ďalej poukázal na to, že navrhovateľ už dnes nie je politik a nie je ani členom parlamentu, a taktiež nie je ani

v komunálnej politike a navrhovateľ to vníma ako dôsledok skutočnosti, ktoré odporca o navrhovateľovi nepravdivo a dehonestujúco uvádzal v denníku a týždenníku. Podľa ustálenej judikatúry, ak trestná činnosť bola tvrdená či už v televízii alebo v takýchto významných denníkoch a týždenníkoch, tak náhrada nemajetkovej ujmy v peniazoch sa považuje za akoby automatickú a vzniká na ňu nárok. V tomto prípade došlo k veľmi závažnému zásahu , keď v súvislosti s osobou navrhovateľa bolo hovorené ako o páchateľovi trestného činu, ktorý ale nebol preukázaný. Nešlo len o jeden, ale o viacero dehonestujúcich výrokov a aj v ďalších článkoch, ktoré už ale nie sú predmetom konania, sa uvádzali tieto dehonestujúce tvrdenia a tento zásah trval dlhé obdobie. Navrhovateľ si je vedomý, že ako verejne známa osoba a ako politik musí zniesť tvrdší zásah, avšak ak dôjde k takémuto neoprávnenému zásahu, tak aj následky sú spravidla závažnejšie ako pri iných osobách, ktoré nie sú až také známe v spoločnosti a dopad teda nie je taký široký ako v prípade osoby, ktorú poznajú všetci na Slovensku. Ďalej poukázal na spôsob akým došlo k zásahu, nakoľko tu boli zbytočne a až nezmyselne tvrdé formulácie. Pokiaľ novinári chceli informovať o nejakých zisteniach z pochybných zdrojov, tak to mali riešiť iným spôsobom, ale nie predkladať čitateľom ako pravdivý údaj neoverené informácie. Novinári použili iba jeden zdroj, a tento je všeobecne vnímaný ako pochybný, a to sú zväzky ŠtB. Pokiaľ ide o konkrétne zásahy, tak tieto vyplývajú z výpovedí tak navrhovateľa, ako aj vypočutých svedkov a navrhovateľ nesúhlasí s tým, že by boli neurčité, alebo že by sa tu zmiešavali dopady v jednotlivých súdnych konaniach , ale navrhovateľ a aj svedkovia poukázali aj na rozdiely v týchto článkoch a išlo o iné skutočnosti, ktoré sa niekedy prelínali, ale v zásade vždy bolo poukázané na to, ktoré konkrétne médium, akým spôsobom zasiahlo do práv navrhovateľa. Svedkovia samy uvádzali, na základe ktorého článku v ktorom médiu došlo k zásahu do osobnostných práv. Pokiaľ odporca tvrdí, že ide o totožné zásahy, tak práve on by mal niesť dôkazné bremeno a mal by preukázať, že tieto články boli totožné, ale navrhovateľ to popiera a je to jednoducho overiteľné oboznámením sa s obsahom týchto článkov. V prípade zásahov do osobnostných práv nie je možné presne kvantifikovať dopady na nejaké presné percento, alebo absolútne číslo, ale to ešte neznamená že tento zásah nebol a že nemožno vyjadriť odškodné aj v peniazoch a nemôže to byť na ujmu navrhovateľa. Všetky tieto periodiká, ktoré uviedli difamujúce výroky bez ohľadu na to či možno presne stanoviť ich podiel a zavinenie, by mali znášať svoj podiel zodpovednosti. Na základe všetkých týchto skutočností žiadal navrhovateľ, aby súd návrhu vyhovel.

Odporca vo vyjadrení zo dňa 14.11.2008 predložené 19.11.2008 žiadal návrh v celom rozsahu zamietnuť. Uviedol, že odporca nárok uplatňovaný navrhovateľom neuznáva a to ani v časti. V časti textov článkov uverejnených v denníku Plus 1 deň dňa 22.3. a 26.3.2008, ktoré označil navrhovateľ ako tvrdenia, majú rôznu povahu a niektoré majú aj charakter hodnotiacich úsudkov a niektoré sú rečníckymi

otázkami a niektoré sú tvrdeniami faktov. Obsah rečníckych otázok a hodnotiacich úsudkov nemá charakter tvrdenia faktov a preto podľa ustálenej domácej ako aj unitárnej legislatívy nemožno dokazovať ich pravdivosť. Tieto texty, úvahy a otázky majú svoj vecný základ v zisteniach autorky pochádzajúcich zo zložiek, zväzkov spisov ŠtB nachádzajúcich sa na Ústave pamäti národa SR. Z obsahu článku zo dňa 22.3.2008 je zrejmé, že autorka ponúka čitateľom názor vyslovený viacerými politikmi na už predtým medializované informácie o navrhovateľovi. Z obsahu článku zo dňa 26.3.2008 vyplýva, že navrhovateľ nebol trestne stíhaný za žiadne skutky. Z obsahu článku, ktorý bol zverejnený v týždenníku Plus 7 dní 2.5.2008 sú zrejmé úvahy autorky, že o netrestnosť navrhovateľa sa zrejme postaral jeho otec, keďže z dokumentov ÚPN vyplýva, že otec navrhovateľa sa sám ponúkol na spoluprácu s ŠtB a sám aj vypovedal o svojich pohnútkach, prečo tak urobil. Na základe týchto skutočností žiadal odporca návrh zamietnuť.

Odporca predložil písomné záverečné vyjadrenie (č.l. 323 až 330) spisu, kde poukázal na ustanovenie § 11 Občianskeho zákonníka a podľa ustálenej súdnej praxe

predpokladom vzniku zodpovednosti je kumulatívne splnenie podmienok, a to neoprávnenosť zásahu a spôsobilosť neoprávneného zásahu negatívne zasiahnuť do práva na ochranu osobnosti. Základným predpokladom vzniku zodpovednosti podľa citovaného § 11 a nasl. Občianskeho zákonníka je teda, že pôvodca zásahu konal protiprávne, to znamená v rozpore so svojimi povinnosťami. Protiprávnosť však vylučuje skutočnosť, ak pôvodca realizoval svoje právo, pretože v takom prípade nemohol konať protiprávne. Podľa nálezu Ústavného súdu PL.ÚS 30/95 znakom právneho poriadku v súlade s princípom právnej istoty musí byť totiž jeho jednota, vnútorná bezrozpornosť ako celku ako aj vnútorná bezrozpornosť všeobecne záväzných právnych predpisov. Z uvedeného vyplýva, že v právnom štáte je nepredstaviteľné a nezlučiteľné s princípom právnej istoty aby bol niekto sankcionovaný za to, že využíva svoje subjektívne právo priznané a chránené právnym poriadkom. Uvedené vyplýva z článku 12 ods. 4 Ústavy SR. Tieto princípy sú platné aj pre výklad a aplikáciu právnych predpisov, nakoľko aj tieto musia spĺňať princíp právnej istoty, ako vyplýva z ďalších citovaných rozhodnutí ústavného súdu. Ďalej odporca poukazuje na to, že zákon neposkytuje právu na ochranu osobnosti absolútnu ochranu, ale všetky práva a slobody sa chránia len v takej miere, dokiaľ uplatnením jedného práva alebo slobody nedôjde k neprimeranému obmedzeniu či dokonca popretiu iného práva alebo slobody. Rovnováha verejného a súkromného záujmu je dôležitým kritériom pre určovanie primeranosti obmedzenia každého základného práva. V ďalšej časti odporca poukazuje na rozhodnutia nielen Ústavného súdu SR a ČR, ale aj na judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva, ako aj na teoretické práce, kde sa konštatuje, že kolíziu chránených hodnôt, a teda slobody prejavu a práva na ochranu osobnosti, treba riešiť nachádzaním spravodlivej rovnováhy medzi oboma hodnotami. Je vždy nevyhnutné skúmať intenzitu tvrdeného porušenia práva na ochranu dobrej povesti, a to práve v kontexte so slobodou prejavu a s právom na informácie a so zreteľom na požiadavku proporcionality uplatňovania týchto práv ako aj ich ochrany. Slobody prejavu sa môže dovolávať predovšetkým vydavateľ. Ďalej odporca vo vyjadrení cituje jednak Ústavu SR ako aj Dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd, ktoré zaručujú slobodu prejavu, právo na informácie a aj slobodu tlače. Odporca zároveň poukazuje na to, že navrhovateľ je politik ktorý pôsobí vo vrcholovej politike od začiatku 90.rokov minulého storočia. Je plne legitímnym konaním tlače ak zistí, že z dokumentov Ústavu pamäti národa, teda národnej inštitúcie, ktorá je okrem iného poverená skúmaním počínania osôb a inštitúcií, medzi iným aj ŠtB v období pôsobenia komunistického režimu do roku 1989 a čitateľovi priblíži informácie o minulosti politika, osoby verejného záujmu, ktoré poskytol jeho otec ŠtB, s ktorou spolupracoval. Tieto informácie vyplývajú práve z dokumentov ŠtB, ktoré Ústav pamäti národa postupne oboznamuje , spracováva súvislosti medzi jednotlivými zväzkami a týmto odhaľuje rôzne zločiny páchané ŠtB na obyvateľoch. Ako vyplýva z citovanej európskej judikatúry články spracovávajú plne legitímnu tému verejného záujmu, pričom v čase zverejnenia článkov táto téma rezonovala v médiách už počas doby niekoľkých týždňov, takže verejnosť už vedela o týchto informáciách o navrhovateľovej minulosti, a to že sa opierajú o dokumenty ŠtB nachádzajúce sa na Ústave pamäti národa a týkajúce sa osoby otca navrhovateľa, ktorý porozprával o minulosti svojho syna. Odporca ďalej poukázal na spis ŠTB, ktorý bol vedený na osobu Františka Filkorna, na základe ktorého vyplývajú jednotlivé skutočnosti uvedené v článkoch. Oba články je potrebné vnímať v kontexte a nie je možné izolovane od ostatného textu posudzovať z neho len niektoré vety. Na základe všetkých týchto hľadísk zverejneniu článkov chýba atribút „neoprávnenosti“ a preto nejde o neoprávnené zásahy do práva na ochranu osobnosti navrhovateľa.

V ďalšej časti vyjadrenia odporca konštatuje, že v konaní nebolo preukázané splnenie podmienok na vznik práva na úhradu nemajetkovej ujmy. Poukazuje na to, že v návrhu sa o následkoch navrhovateľ zmienil len všeobecne a žiaden následok, ktorý by predstavoval značnú ujmu v zmysle § 17 ods. 2 nepopisuje. Vo veci bolo vykonané dokazovanie

výsluchom navrhovateľa a svedkov a odporca poukazuje na konkrétne skutočnosti, ktoré uvádzal navrhovateľ a svedkovia vo svojich výpovediach. Ďalej odporca cituje rozhodnutia Najvyššieho súdu SR, kde sú podrobne definované hmotnoprávne podmienky vzniku práv na náhradu nemajetkovej ujmy ako aj rozhodnutie Krajského súdu v Bratislave, ktoré taktiež judikuje okolnosti, za ktorých je možné priznať náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch podľa citovaného § 13 ods. 2 Občianskeho zákonníka . Na základe všetkých týchto skutočností žiada odporca aby bol návrh zamietnutý.

V záverečnom vyjadrení na pojednávaní 20.3.2013 zástupca odporcu uviedol, že sa pridržiava písomného záverečného zhrnutia a poukazuje na judikát zverejnený pod číslom 29 z roku 2001 v Zbierke súdnych rozhodnutí a stanovísk. Opätovne chce zdôrazniť, že netvrdí že v iných médiách boli zverejnené rovnaké články, ale tvrdí, že podľa výsluchu svedkov, ktorých navrhol samotný navrhovateľ na zistenie rozsahu ujmy vyplýva, že tie isté následky spájajú s rôznymi článkami a tieto následky formulovali už v predchádzajúcich súdnych konaniach s inými vydavateľmi, totožne ako v tomto súdnom konaní. Nie je teda preukázaná príčinná súvislosť medzi zverejnením článkov, ktoré sú predmetom v tomto súdnom konaní a vznikom nejakej ujmy. Pokiaľ poukazuje navrhovateľ na právne vety v rozhodnutí krajského súdu , tak ide o všeobecné právne vety, ktoré vyslovujú právny názor odvolacieho súdu, akých právnych kritérií sa treba pridržiavať v otázke, či vzniklo alebo nevzniklo právo na náhradu nemajetkovej ujmy. Nejde o právny názor, že by v tomto konkrétnom prípade bolo preukázané, že navrhovateľovi vznikol nárok na náhradu nemajetkovej ujmy. Pretože krajský súd v čase rozhodovania značnú ujmu nezistil a táto v konaní nebola preukázaná podľa § 13 ods. 2,3, Občianskeho zákonníka , a tak na základe tohto žiadal odporca, aby bol návrh o náhradu nemajetkovej ujmy zamietnutý.

Súd vo veci vykonal dokazovanie výsluchom navrhovateľa, svedkov E.. K. J., V. R., V. R., V. Z., oboznámením článkov zverejnených v denníku Plus 1 deň dňa 26.3.2008 pod názvom „Aj keď kradol, trest ho minul“ a zverejnenom v týždenníku Plus 7 dní dňa 2.5.2008 s názvom „Bojí sa minulosti?“ z pripojeného spisu Ústavu pamäti národa a spisov Okresného súdu Žilina 7C/132/2008 a 14C/112/2008 a ďalších listinných dokladov a mal zistený nasledovný skutkový stav:

Podľa oboznámených článkov mal súd preukázané, že v denníku Plus 1 deň dňa 26.3.2008 bol uverejnený článok pod názvom „Aj keď kradol, trest ho minul“, v ktorom sa nachádzajú výroky „aj keď kradol, trest ho minul“, „E. R. sa vykrádaním áut v roku 1971 dopustil trestného činu“ a „R. čakala v emigrácii basa“ tak, ako sú tieto výroky predmetom konania. V týždenníku Plus 7 dní dňa 2.5.2008 bol uverejnený článok pod názvom „Bojí sa minulosti?“, v ktorom je uvedený výrok „Slota kradol“ tak, ako je tento výrok predmetom konania. Zároveň bolo v konaní preukázané, ako vyplynulo z predložených listinných dokladov, že uvedené články sa nachádzajú aj na internetovej stránke jednotlivých periodík a vydavateľom obidvoch je odporca.

Navrhovateľ vo svojej výpovedi uviedol, že články, ktoré boli zverejnené, vychádzajú z tvrdení zločineckej organizácie na základe dezinformácii. Poprel tvrdené skutočnosti a uviedol, že nikdy žiaden obchod nevykradol a ani nebol trestne stíhaný ani vypočúvaný a nikto ho ani nekontaktoval. Potvrdil, že asi v roku 1972 bol pár dní v Rakúsku, ale taktiež poprel akúkoľvek trestnú činnosť, ktorej by sa mal v Rakúsku dopustiť a to ani krádeže áut ani žiadnej inej činnosti a ani zo strany rakúskych orgánov ani slovenských orgánov v súvislosti s jeho činnosťou v Rakúsku nebol ani vypočúvaný a ani trestne stíhaný a ani kontaktovaný. Z dôvodu pobytu v Rakúsku bol odsúdený za trestný čin opustenia republiky. Všetky tvrdenia, ktoré uviedli médiá v predmetných článkoch, sú nepravdivé. Taktiež poprel aj údaje, ktoré sa nachádzajú v zväzkoch ŠtB o údajnej výpovedi jeho otca. Toto taktiež nie

je pravda. ŠtB bola zločinecká organizácia, ktorá na základe dezinformácii, klamstiev a vykonštruovaných skutočností nechala zatvárať a popravovať občanov. Pokiaľ išlo o ujmu, ktorá mu vznikla, tak poukázal na úmrtie svojich rodičov, ktorých tieto informácie veľmi postihli s tým, že zomrel jeho otec za veľmi zvláštnych okolností a v priebehu roka aj matka navrhovateľa, ale presnejšie dátumy úmrtí uviesť nevedel. Tak denník ako aj týždenník sú bulvárne časopisy a veľmi čítané a navrhovateľ bol opísaný ako aj celá jeho rodina ako zlodeji a ako zločinci. Navrhovateľa to postihlo a ľudia sa na neho pozerali úplne inak a prejavilo sa to či už v pozícii navrhovateľa v strane ako predsedu Slovenskej národnej strany a taktiež aj v parlamente sa na neho ľudia pozerali, vypytovali sa, musel vysvetľovať, takže jednoznačne došlo k vážnemu zásahu do občianskeho života a do cti navrhovateľa. Taktiež aj manželka navrhovateľka sa cítila doslova ako postihnutá, či už medzi priateľmi ako aj medzi ľuďmi, ktorých poznala. Aj vo vzťahu medzi navrhovateľom a jeho manželkou to vyvolávalo určitú traumatizujúcu situáciu. Navrhovateľ vysvetľoval, že nebol za socializmu ani vypočutý a tak aj z tohto vyplýva, že skutok sa nemohol stať, ale nemôže komunikovať a vysvetľovať situáciu 200000 čitateľom časopisov. Ďalej uviedol, že pred uverejneným článkom bol predsedom SNS a poslancom parlamentu ako aj poslancom VÚC a po zverejnení článkov sa jeho postavenie v ničom nezmenilo a zastáva všetky tri funkcie.

Svedok E.. K. J. uviedol, že je podpredseda SNS a má k navrhovateľovi kolegiálny vzťah či už zo strany alebo z parlamentu. Potvrdil, že išlo o sériu článkov, ktoré boli zverejnené v denníkoch a týždenníkoch ako SME, Nový čas, Plus 1 deň, Plus 7 dní a iné. Tieto tvrdenia uvádzané v článkoch mali negatívny vplyv na činnosť strany a prejavilo sa to konkrétne v tom, že navrhovateľ ako predseda strany už dlhšie obdobie patrí medzi nedôveryhodných politikov. Svedok robil pohovory s ľuďmi o vstupe do strany a aj tí, ktorí už predtým prejavili záujem, tak po zverejnení článkov odmietli. Uvádzali, že nechcú a ani nemôžu vstúpiť do strany, na čele ktorej je osoba, ktorá sa dopustila majetkovej trestnej činnosti prípadne emigrovala pred následkami svojej trestnej činnosti a uvádzali, že by to nevedeli vysvetliť a zdôvodniť či už v práci alebo doma. Svedok uvádzal, že sa veľmi ťažko komunikovalo s týmito ľuďmi a vysvetľoval, že ide o bulvárne noviny, ohováranie, že sú to len klebety. Ľudia argumentovali tým, že v článkoch sa konkrétne uvádzalo, že navrhovateľ spáchal trestný čin a keby nemali novinári dôkazy, tak by to nezverejnili. Na zasadnutí predsedníctva tak svedok ako aj ďalší sa pýtali navrhovateľa, aby vysvetlil tvrdenia uvádzané v článkoch. Taktiež aj príslušníci koaličných strán HZDS a Smer to prijímali s určitými rozpakmi, navrhovateľ všetky tvrdenia výslovne poprel. Samotný svedok mal určité pochybnosti, ale teraz samozrejme verí predsedovi strany.

R. V. R. manželka navrhovateľa uviedla, že o článkoch sa dozvedela od známych, ktorí jej povedali, že opäť píšu nejaké veci o jej manželovi a následne si kúpila noviny a články si prečítala. Boli to ďalšie klamstvá, ktoré vnímala veľmi zle. Veľmi negatívne ich to ovplyvnilo a známi, zákazníčky, ako aj rodinní príslušníci sa vypytovali a svedkyňa musela vysvetľovať zdôvodňovať a vyvracať tieto nepravdivé tvrdenia. Taktiež tu boli posmešky a aj svedkyni výslovne hovorili, že je manželkou zlodeja. V uvedenom období sa žilo veľmi ťažko. Nepravdivé tvrdenia boli, že navrhovateľ kradol a z toho logicky vyplynulo, že je zlodej a ďalej že bol uväznený alebo zadržaný. Tieto články boli v týždenníku Plus 7 dní niekedy v roku 2008. Taktiež aj v ďalších médiách sa stretla svedkyňa s obdobnými tvrdeniami a trvalo to dlhšie obdobie až do jesene 2008. Na otázku o konkretizovaní osôb, ktorí adresovali svedkyni posmešky, uvádzala, že to boli známi ako aj kamaráti, ktorých pozná ešte zo strednej školy, ďalej spoloční známi, ktorých získala už počas vzťahu s navrhovateľom ako aj rodinní príslušníci či už zo strany navrhovateľa alebo svedkyne. Svedkyňa tieto osoby aj špecifikovala menom a priezviskom. Ďalej uviedla, že to boli aj zákazníčky, ktorých ani priezviská uviesť nevie. Ďalej povedala, že len najbližšej rodine a známym vysvetľovala a zdôvodňovala nepravdivosť týchto tvrdení.

Zástupca odporcu časť výpovede svedkyne o konkrétnych osobách, ktoré jej adresovali posmešky, označil za nedôveryhodnú s tým, že svedkyňa je najbližšia príbuzná navrhovateľa a s prihliadnutím na osobu samotného navrhovateľa je veľmi nepravdepodobné, že by si nejaké osoby robili z navrhovateľa posmešky. Zástupca navrhovateľa uvádzal, že cieľom takéhoto vyjadrenia je len zmierniť dosah uvedených článkoch a svedkyňa bola predvolaná, aby dokázala, k akému zásahu v citovom spoločnom živote navrhovateľa a svedkyne došlo následkom zverejnenia uvedených článkov.

R. V. R. uviedla, že je autorkou článkov zverejnených v denníku Plus 1 deň „Aj keď kradol, trest ho minul“ zo dňa 26.3.2008 ako aj ďalšieho článku „G. R.: Charakter sa nemení“ zo dňa 22.3.2008. V článku zo dňa 26.3.2008 uviedla, že mala viaceré zdroje a to jednak materiály a fotokópie z dokumentov z Ústavu pamäti národa, ďalej tu boli správy v televízii Markíza a nejaké materiály boli zverejnené aj v denníku SME. Z ÚPN mala k dispozícii fotokópie výpovede otca navrhovateľa pred príslušníkmi ŠtB, ktoré sa týkali samotného navrhovateľa. Boli tam uvedené skutky, ktorých sa navrhovateľ mal v mladosti dopustiť a ktoré jeho otec popisoval. Boli tam aj informácie o emigrácii navrhovateľa do Rakúska. Bol to hodnoverný zdroj, z ktorého svedkyňa vychádzala, pretože otec navrhovateľa by si nevymýšľal, keď uvádzal tieto skutočnosti. Svedkyňa bližšie nevedela uviesť, aké formulácie boli uvedené v spravodajstve v televízii Markíza a v denníku SME. Potvrdila, že v uvedenom období bolo veľmi veľa rôznych informácii a svedkyňa mala aj záujem osloviť navrhovateľa, ale ten na jej otázky nereagoval. Svedkyňa si je vedomá toho, že o tom, že bol spáchaný trestný čin rozhoduje súd a pokiaľ niekto nie je právoplatne odsúdený, tak sa má za to, že trestný čin nespáchal. Pokiaľ v článku priamo uviedla, že E. sa vykrádaním áut v roku 1971 v Rakúsku dopustil trestného činu, tak vychádzala z podkladov, ktoré mala z ÚPN, kde tieto skutočnosti boli uvedené. Aj keď niekto vykráda obchody, tak sa dopúšťa trestného činu. Ďalej uviedla, že nevie, aký trest by mal dostať za trestnú činnosť navrhovateľ, ale pokiaľ niekto spácha trestný čin, tak by mal nasledovať trest a navrhovateľ nebol žiadnym spôsobom potrestaný a z tohto vychádzal aj predmetný titulok. Cieľom obidvoch článkov, ktorých bola autorkou, bolo informovanie verejnosti.

R. V. Z. uviedla, že sa podieľala na príprave článku, ktorý bol uverejnený v týždenníku Plus 7 dní pod názvom „Bojí sa minulosti?“. Jej spolupracovníčka F. Y. ju požiadala, aby v archíve Krajského súdu v Banskej Bystrici si vyžiadala a prezrela trestný spis, ktorý si aj naštudovala a oznámila svoje zistenia zo spisu spoluautorke článku. Presnejšie, čo sa nachádzalo v uvedenom spise si svedkyňa nepamätala, ale malo ísť o nejakú sériu krádeží a bola tu určitá súvislosť s navrhovateľom. Niečo sa tam spomínalo aj ohľadne zahraničia a to malo ísť o Rakúsko, ale bližšie skutočnosti uviesť nevedela. Ďalej uviedla, že Katarína Šelestiaková vychádzala aj z ďalších podkladov a to zo spisu z ÚPN.

Súd vykonal dokazovanie aj oboznámením spisu, ktorý bol predložený Ústavom pamäti národa a to registračné protokoly Krajskej správy ŠtB Banská Bystrica, kde bol zaregistrovaný A.. H. R., nar. 6.10.1931 pod krycím menom E.o zväzku s registračným číslom 1492. Z uvedeného spisu konkrétne boli oboznámené zo záznamu č. 6/71 zo dňa 23.3.1971 skutočnosti uvedené na strane 14 bod 4, zo záznamu 43/71 zo dňa 15.10.1971 skutočnosti uvedené na strane 33 posledný odsek a z Memoranda zo dňa 28.6.1972 boli oboznámené skutočnosti uvedené na strane 100 spisu, ktoré sa všetky týkali navrhovateľa.

Súd vykonal dokazovanie aj oboznámením spisov Okresného súdu Žilina 7C/132/2008 a to najmä rozsudkom okresného súdu 7C/132/2008-275 zo dňa 15.7.2009 a rozsudkom KS v Žiline 10Co/326/2009-370 zo dňa 25.3.2010 ako aj bola oboznámená zápisnica o pojednávaní zo dňa 22.6.2009 č.l. 216 a nasl. spisu a to konkrétne výsluch navrhovateľa Ing. E. R. č.l. 216 - 220, časť zápisnice o pojednávaní zo dňa 15.7.2009 a to výsluch E. č.l. 247 - 255 a bol oboznámený aj pripojený spis MVSR registračné číslo 5765 predložený Ústavom pamäti národa, ktorý sa týka O. č.l. 81 - 101 súdneho spisu.

Zo spisu Okresného súdu Žilina 14C/112/2008 bolo vykonané dokazovanie oboznámením najmä rozsudku okresného súdu 14C/112/2008-180 zo dňa 11.6.2009 a rozsudku KS v Žiline 5Co/289/2009-261 zo dňa 8.12.2009 a z tohto spisu bola oboznámená aj zápisnica o pojednávaní zo dňa 11.6.2009 č.l. 133 a nasl. a to konkrétne výpovede svedkyne V. R. č.l. XXX, XXX a výsluch svedka E.. K. J. č.l. 137 - 140.

Súd zároveň vykonal dokazovanie aj oboznámením rešerše tlače tak, ako boli predložené odporcom na č.l. 256 - 302 spisu.

Rozsudkom Okresného súdu Žilina 27C/134/2008-327 zo dňa 14.9.2011 bolo rozhodnuté o povinnosti odporcu uverejniť ospravedlnenie, tak ako žiadal navrhovateľ vo svojom návrhu a zároveň bola odporcovi uložená aj povinnosť odstrániť elektronickú verziu vyššie uvedených článkov z archívu, ako aj povinnosť odporcu zaplatiť navrhovateľovi titulom náhrady nemajetkovej ujmy sumu 3.000 eur a vo zvyšku bol návrh zamietnutý. Podľa uznesenia Krajského súdu v Žiline 9 Co/420/2011-361 zo dňa 15.3.2012 bol rozsudok okresného súdu vo výroku v ktorom vo zvyšku bol návrh navrhovateľa zamietnutý, ktorý účastníci v odvolaní nenapadali, ponechaný nedotknutý a v ostatnej časti bol rozsudok zrušený a vec vrátená na ďalšie konanie.

Krajský súd v odôvodnení svojho rozhodnutia konštatuje, že po preskúmaní veci sa krajský súd plne stotožnil s konštatáciou okresného súdu, že jednotlivé výroky ako aj názvy článkov, uverejnených dňa 26.3.2008 denníkom Plus jeden deň a 2.5.2008 v týždenníku Plus 7 dní, nie sú hodnotiacimi úsudkami, ale jednoznačne sa jedná o skutkové tvrdenia, ktoré mali navodiť v čitateľoch dojem, že navrhovateľ sa dopustil trestného činu, za tento nebol potrestaný.

Skutkové okolnosti prejednávanej veci vedú k normatívnemu napätiu medzi právom na ochranu súkromného, rodinného života navrhovateľa, jeho cti, dobrého mena, zverejňovaním údajov o jeho osobe, vymedzeného v článku 19. Ústavy SR, (obdobne článok 10. listiny a článok 13. dohovoru) a na druhej strane právom na informácie a slobodu prejavu vymedzenom v článku 26. Ústavy SR (obdobne článku 17. listiny a článku 10. dohovorov). Úlohou súdu je z tohto normatívneho napätia vyvodiť zreteľné, jasné závery pre konštatovanie toho, či došlo alebo nedošlo k žalobcom tvrdenému zásahu do jeho práva, v zmysle článku 19. Ústavy SR, podrobnejšie čo do následkov § 11 a nasl. OZ, avšak nie konštatovať, či zásah, ktorý bol zo strany odporcu jednotlivými názvami článkov a výrokmi v článkoch vykonaný, vychádzal z pravdivých, teda dokázateľných, overených skutočností, alebo nie. I keď je potrebné, aby skutkové tvrdenia sa opierali o objektívnu realitu, zistiteľnú pomocou dokazovania a teda overiteľnú a pri skutkových tvrdeniach v zásade platí, že pravdivá informácia nezasahuje do práva na ochranu osobnosti, neznamená to, že do práva na ochranu osobnosti nemôže zasiahnuť každá informácia, pokiaľ skresľuje skutočnosť, je podložená informáciami, ktorých pravdivosť nie je možné objektívne preveriť a s odstupom

času dokázať, ktorá vedie k zveličeniu, resp. prekrúteniu skutočnosti, v snahe nie informovať, ale dehonestovať.

Už len samotné zveličenie, resp. prekrútenie skutočnosti, ktorej pravdivosť sa dokázať nedá a nepravdivosť je len ťažko možné vyvrátiť, pričom ani odporcovi pri uverejnení jednotlivých článkov a výrokov, o pravdivosť poskytnutých informácii vo svojej podstate nešlo, postačuje podľa názoru krajského súdu na konštatovanie, že do zásahu do osobnostných práv navrhovateľa došlo bez toho, aby bolo potrebné osobitne dokazovať pravdivosť, resp. nepravdivosť jednotlivých výrokov.

Je potrebné zdôrazniť, že uplatnenie konkrétneho, diferencovaného objektívneho hodnotenia znamená, že o zníženie dôstojnosti postihnutej fyzickej osoby, či jej vážnosti v spoločnosti v značnej miere pôjde len tam, kde za konkrétnej situácie k neoprávnenému zásahu do osobnosti fyzickej osoby došlo, s prihliadnutím k záujmom dotknutej fyzickej osoby, pokiaľ možno spoľahlivo vyvodiť, že vzniknutú nemajetkovú ujmu vzhľadom k jej intenzite, rozsahu trvania ako závažnú by pociťoval každý, nachádzajúci sa na mieste a v postavení postihnutej osoby. V tejto súvislosti sú irelevantné subjektívne pocity samotnej postihnutej osoby, pričom je potrebné vylúčiť stav, kedy budú za relevantné považované výlučne subjektívne, psychické reakcie jednotlivých indvidualizovaných fyzických osôb, alebo reakcie, ktoré sa môžu často diametrálne odlišovať.

Preto bolo potrebné zo strany okresného súdu zamerať pozornosť, v ktorých smeroch, alebo sférach a oblastiach sa prejavila ujma spôsobená navrhovateľovi, aký bol stupeň závažnosti spôsobenej ujmy, i

s ohľadom na to, že i v iných médiách došlo k zásahu do osobnostných práv navrhovateľa obdobným spôsobom ako zo strany odporcu a pod.

Podľa § 11 Občianskeho zákonníka, fyzická osoba má právo na ochranu svojej osobnosti, najmä života a zdravia, občianskej cti a ľudskej dôstojnosti, ako aj súkromia, svojho mena a prejavov osobnej povahy.

Podľa § 13 ods. 1 Občianskeho zákonníka, fyzická osoba má právo najmä sa domáhať, aby sa upustilo od neoprávnených zásahov do práva na ochranu jeho osobnosti, aby sa odstránili následky týchto zásahov a aby mu bolo dané primerané zadosťučinenie.

Podľa § 13 ods. 2 Občianskeho zákonníka, pokiaľ by sa nezdalo postačujúce zadosťučinenie podľa odseku 1 najmä preto, že bola v značnej miere znížená dôstojnosť fyzickej osoby alebo jeho vážnosť v spoločnosti, má fyzická osoba tiež právo na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch.

Podľa § 13 ods. 3 Občianskeho zákonníka, výšku náhrady podľa odseku 2 určí súd s prihliadnutím na závažnosť vzniknutej ujmy a na okolnosti, za ktorých k porušeniu práva došlo.

Podľa čl. 10 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, každý má právo na slobodu prejavu. Toto právo zahŕňa slobodu zastávať názory a prijímať a rozširovať informácie alebo myšlienky bez zasahovania štátnych orgánov a bez ohľadu na hranice. Tento článok nebráni štátom, aby vyžadovali udeľovanie povolení rozhlasovým, televíznym alebo filmovým spoločnostiam.

Podľa čl. 10 ods. 2 Dohovoru o ochrane ľudských práva a základných slobôd, výkon týchto slobôd, pretože zahŕňa aj povinnosti aj zodpovednosť, môže podliehať takým formalitám, podmienkam, obmedzeniam alebo sankciám, ktoré ustanovuje zákon a ktoré sú nevyhnutné v demokratickej spoločnosti v záujme národnej bezpečnosti, územnej celistvosti, predchádzania nepokojom a zločinnosti, ochrany zdravia alebo morálky, ochrany povesti alebo práv iných, zabráneniu úniku dôverných informácií alebo zachovania autority a nestrannosti súdnej moci.

Podľa § 1 ods. 1 Zákona č. 81/1966 Zb. o periodickej tlači a o ostatných hromadných informačných prostriedkoch (účinnosťou do 1.6.2008), v súlade s ústavne zaručenou slobodou prejavu, slova a tlače využívajú občania periodickú tlač a ostatné hromadné informačné prostriedky na to, aby ich prostredníctvom získavali informácie a verejne vyjadrovali svoje názory.

Podľa § 10 ods. 1 a 3 Zákona č. 81/1966 Zb. o periodickej tlači a o ostatných hromadných informačných prostriedkoch (účinnosťou do 1.6.2008), za periodickú tlač zodpovedá vydávateľ, za ostatné hromadné informačné prostriedky príslušná organizácia, na ktorú sa vzťahujú všetky ďalšie ustanovenia platné pre vydávateľa. Ak vydávateľ určí šéfredaktora, zodpovedá vydávateľovi za obsah jednotlivého vydania hromadného informačného prostriedku, najmä potom za to, aby obsah hromadného informačného prostriedku neporušil zákonom chránené záujmy spoločnosti, občanov a organizácií.

Podľa § 16 ods. 2 Zákona č. 81/1966 Zb. o periodickej tlači a o ostatných hromadných informačných prostriedkoch (účinnosťou do 1.6.2008), uverejnenie informácie, ktoré ohrozuje zákonom chránené záujmy spoločnosti alebo občanov, je zneužitím slobody prejavu, slova a tlače.

Súd v konaní postupoval v zmysle § 132 OSP, podľa ktorého dôkazy súd hodnotí podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti; pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo za konania najavo včítane toho, čo uviedli účastníci. Zároveň podľa § 120 ods. 3 OSP si súd osvojil skutkové zistenia založené na zhodnom tvrdení účastníkov. Rozhodnutie bolo vydané v súlade s ustanovením § 153 ods. 1 OSP, podľa ktorého súd rozhodne na základe skutkového stavu zisteného

z vykonaných dôkazov, ako aj na základe skutočností, ktoré neboli medzi účastníkmi sporné, ak o nich, alebo o ich pravdivosti nemá dôvodné a závažné pochybnosti.

Súd podanú žalobu posudzoval podľa ust. § 11 a nasl. OZ, podľa ktorého má fyzická osoba právo na ochranu svojej osobnosti, najmä života a zdravia, občianskej cti a ľudskej dôstojnosti , ako aj súkromia, svojho mena a prejavov osobnej povahy. Ustanovenie § 13 Oz potom fyzickej osobe dotknutej v jej osobnostnej sfére dáva mimo iného právo požadovať z tohto dôvodu zodpovedajúce zadosťučinenie (a to či už morálne alebo prípadne aj majetkové).

Občiansky zákonník právo na ochranu osobnosti fyzickej osoby upravuje ako jednotné právo, obsahom ktorého je v občianskoprávnej oblasti zabezpečiť rešpektovanie osobnosti fyzickej osoby a jej všestranný slobodný rozvoj. Ide o zásadné rozvedenie a konkretizáciu čl. 7,8,10,11,13 a 14 Listiny základných práv a slobôd. V rámci jednotného práva na ochranu osobnosti existujúce čiastkové práva zabezpečujú občianskoprávnu ochranu jednotlivých hodnôt (stránok) osobnosti fyzickej osoby ako neoddeliteľnú súčasť celkovej fyzickej a psychicko-morálnej integrity osobnosti. Občianskoprávna ochrana osobnosti fyzickej osoby podľa uvedeného ust. §11 OZ tak prichádza do úvahy iba u zásahov do osobnosti chránenej všeobecným osobnostným právom, ktoré je potrebné kvalifikovať

ako neoprávnené (protiprávne). Neoprávneným je taký zásah do osobnosti fyzickej osoby, ktorý je v rozpore s objektívnym právom, t.j. právnym poriadkom. Ku vzniku občianskoprávnych sankcií za nemajetkovú ujmu spôsobenú zásahom do osobnosti fyzickej osoby podľa § 13 OZ musí byť ako predpoklad zodpovednosti splnená podmienka existencie

zásahu objektívne spôsobilého vyvolať nemajetkovú ujmu spočívajúcu buď v porušení alebo iba ohrození osobnosti fyzickej osoby a morálnej integrite, tento zásah musí byť neoprávnený (protiprávny) a musí existovať príčinná súvislosť medzi zásahom a neoprávnenosťou (protiprávnosťou) zásahu. Fyzická alebo právnická osoba môže byť zodpovedná za nemajetkovú ujmu na osobnosti inej fyzickej osoby iba vtedy, ak neoprávnený zásah, spočívajúci v porušení alebo len v ohrození osobnosti fyzickej osoby , skutočne vyvolala.

Súd vzal do úvahy ústavnoprávny charakter predmetnej veci a preto interpretoval jednotlivé zákonné ustanovenia v prvom rade z pohľadu účelu a zmyslu ochrany ústavne garantovaných základných práv a slobôd. Ústava SR česť, povesť a ľudskú dôstojnosť chráni nielen cez ochranu súkromia, ale v čl. 19 aj expressis verbis . V čl. 26 garantuje slobodu prejavu a právo na informácie. Práva obsiahnuté v Ústave SR je potrebné vykladať v duchu medzinárodných dohovorov. Dohovor o ochrane ľudských práv a slobôd má zásadný význam pre interpretáciu a aplikáciu základných práv a slobôd podľa Ústavy SR , ale aj práv garantovaných zákonom . Dohovor o ochrane ľudských práv a slobôd má prednosť pred zákonom, ak zabezpečuje väčší rozsah ústavných práv a slobôd. V tomto kontexte je potrebné uviesť, že právo podľa čl.17 Listiny základných práv a slobôd ďalej len „Listina“/ je zásadne rovnocenné základnému právu podľa čl. 10 Listiny, pričom je potrebné rešpektovať požiadavku, aby s prihliadnutím k okolnostiam každého prípadu jednému z týchto práv nebola bezdôvodne daná prednosť pred právom druhým. Základné práva a slobody teda môžu byť v konflikte.

Skutkové okolnosti prejednávanej veci vedú k normatívnemu napätiu medzi právom na ochranu súkromného a rodinného života navrhovateľa, jeho cti, dobrého mena a zverejňovaním údajov o jeho osobe vymedzeným v čl. 19 Ústavy SR (obdobne čl.10 Listiny a čl. 8 Dohovoru) a na druhej strane právom na informácie a slobodu prejavu vymedzeným v čl. 26 Ústavy SR (obdobne čl. 17 Listiny a čl. 10 Dohovoru). Úlohou súdu je z tohto normatívneho napätia vyvodiť zreteľné a jasné závery pre konštatovanie toho, či došlo, alebo nedošlo k navrhovateľom tvrdenému zásahu do jeho práva v zmysle čl. 19 Ústavy SR, podrobnejšie v normách jednoduchého práva rozvedeného čo do následkov v § 11 a nasledujúcich Občianskeho zákonníka.

Podstatou sporu teda bola otázka vyváženosti pri strete práva na ochranu osobnosti s právom na slobodu prejavu. V danej veci bolo potrebné na základe konkrétnych okolností prípadu zvážiť, či sporné výroky dosahujú takú intenzitu, že zasahujú do práva na ochranu osobnosti navrhovateľa, či sú situácii primerané. Pri skúmaní tejto otázky bolo v prvom rade rozhodné, či sa jedná o výkon práva odporcu informovať verejnosť, vyplývajúceho zo slobody prejavu alebo nie. Súd teda skúmal mieru (intenzitu) tvrdeného porušenia základného práva na ochranu osobnosti (osobnej cti a dobrej povesti) v kontexte so slobodou prejavu a s právom na informácie so zreteľom na požiadavku proporcionality uplatňovania týchto práv. Zároveň skúmal či príslušný zásah bezprostredne súvisel s porušením chráneného základného práva, t.j. či existovala príčinná súvislosť medzi nimi, keď k zásahu dochádza iba vtedy, ak medzi zásahom a porušením osobnostnej sféry existuje príčinná súvislosť a ak tento zásah presiahol určitú prípustnú intenzitu takou mierou, ktorú už v demokratickej spoločnosti nemožno tolerovať.

K problematike slobody prejavu existuje bohatá judikatúra ESĽP, v ktorej je vyzdvihnutý význam uvedenej slobody, ako sú aj určené jej medze, ktoré sú dané nutnosťou rešpektovať jednak spoločensky chránené záujmy vymedzené čl. 10 ods. 2 Dohovoru... a jednak práva tretích osôb. Judikatúra ESĽP predstavuje určitú „konštantu judikatúry“ - orientačnú smernicu, ktorá je pre súdy významným interpretačným pravidlom.

Súd zdôrazňuje úlohu slobody prejavu garantovanú v ods.1 čl.10 ako jedného zo základných kameňov demokratickej spoločnosti; absencia tejto ju pojmovo vylučuje. S obmedzením vyplývajúcim z ods. 2 sa vzťahuje nielen pre „informácie“ a „myšlienky“, ktoré sú prijímané priaznivo, alebo ktoré sa považujú za neškodné , či nedôležité, ale rovnako aj na tie, ktoré sú nepríjemné, šokujúce či znepokojujúce. Takto si to vyžaduje pluralizmus, tolerancia a veľkorysosť, bez ktorých neexistuje „demokratická spoločnosť „ (rozs. Handyside, séria A-24, s.23, ods.49). Tieto princípy sú obzvlášť dôležité pokiaľ ide o tlač. Aj keď tlač nemôže prekračovať určité hranice, najmä čo sa týka povesti a práv iných a nevyhnutnosť zabrániť úniku dôverných informácií, patrí jej právo, aby prinášala - pri rešpektovaní svojich povinností a zodpovednosti - informácie a myšlienky o všetkých otázkach verejného záujmu. Úlohou tlače je nielen šírenie informácií a myšlienok, verejnosť má právo ich prijímať (rozsudok Lingens vs. Rakúsko z 8.7.1986, č. 09815/82.

Článok 10 Dohovoru však nezabezpečuje neobmedzenú slobodu ani v prípadoch keď sa tlač zaoberá otázkami verejného záujmu. Za podmienok stanovených v ods. 2 tohto článku výkon tejto slobody zahŕňa aj „povinnosti a zodpovednosť“, čo sa vzťahuje aj na tlač. Tieto „ povinnosti a zodpovednosť“ môžu mať dosah tam, kde je predmetom skúmania útok na povesť súkromných osôb a ohrozenie „práv iných“. ´Z tohto dôvodu je poistka, ktorú čl. 10 Dohovoru priznáva novinárom vo vzťahu k spravodajstvu o otázkach verejného záujmu, podmienená tým, že títo konajú v dobrej viere, s cieľom poskytnúť presné a dôveryhodné informácie v súlade s novinárskou etikou (Goodwin c. Spojené kráľovstvo, 1996).

Hranice prijateľnej kritiky sú širšie u politických osobností, konajúcich v tomto postavení, ako u súkromných osôb (Oberschlick č.2 c. Rakúsko z 1.7.1997). Politik, na rozdiel od súkromnej osoby, sa nevyhnutne vystavuje pozornej kontrole každého svojho slova a činu tak zo strany novinárov, ako aj širokej verejnosti, preto musí prejavovať väčšiu mieru tolerancie. Práva na ochranu osobnosti sa môžu samozrejme domáhať aj politici a ostatné verejne činné osoby. Meradlá posúdenia skutkových tvrdení a hodnotových úsudkov sú však v ich prípade omnoho mäkšie v prospech novinárov a iných pôvodcov týchto výrokov. Je to dané tou skutočnosťou, že osoba, ktorá vstupuje na verejnú scénu musí počítať s tým, že ako osoba verejne známa bude pod drobnohľadom verejnosti, ktorá sa zaujíma o jej tak profesný, ako aj súkromný život a súčasne ju hodnotí, zvlášť ak sa jedná o osobu, ktorá spravuje verejné záležitosti (alebo o to v rámci politického boja usiluje). Je preto v týchto prípadoch nevyhnutný benevolentnejší prístup k posúdeniu medzí prípustnosti uverejnenia informácii napr. súkromnej povahy, resp. hodnotenie konania takejto osoby práve preto, že sú na ňu kladené náročnejšie požiadavky a verejnosť je oprávnená získať o takejto osobe informácie vo výrazne širšom spektre, než ako by tomu bolo u osoby mimo túto kategóriu predstaviteľov, a to pre posúdenie spôsobilosti tak odbornej, tak morálnej túto funkciu zastávať a náležite obstarávať veci verejné.

Súd zároveň pri rozhodovaní ohľadne náhrady nemajetkovej ujmy prihliadal na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR z 28.4.1998,spisová značka 1 Cdo/89/1997, v ktorom sa uvádza:

„Z citovaných zákonných ustanovení vyplýva, že ak môže byť vzniknutá nemajetková ujma na osobnosti postihnutej fyzickej osoby primerane vyvážená niektorou z foriem morálneho zadosťučinenia, poskytnutie príslušnej morálnej

satisfakcie treba uprednostniť. Len v tých prípadoch, kde došlo k zníženiu dôstojnosti fyzickej osoby alebo jej vážnosti v spoločnosti v značnej miere a kde intenzita tohto zásahu nie je primerane napraviteľná inými právnymi prostriedkami, treba považovať za opodstatnené a spravodlivé priznanie zadosťučinenia v peniazoch. Priznanie zadostučinenia v peniazoch súdom v zmysle ustanovenia § 13 ods. 2 Občianskeho zákonníka predpokladá splnenie zákonom kvalifikovaných podmienok t. j. ak

morálne zadosťučinenie sa javí v konkrétnom prípade nepostačujúcim a

neoprávneným zásahom došlo k zníženiu dôstojnosti fyzickej osoby alebo jej vážnosti v spoločnosti v značnej miere.

Pre určenie výšky primeraného zadosťučinenia v peniazoch sú v zmysle §13 ods. 3 Občianskeho zákonníka taxatívne stanovené dve kritériá, z ktorých musí súd pri svojom rozhodovaní vychádzať ex offo. Sú to:

závažnosť vzniknutej nemajetkovej ujmy a

okolnosti, za ktorých k neoprávnenému zásahu do osobnosti fyzickej osoby došlo.

Pritom závažnosť vzniknutej nemajetkovej ujmy sa posudzuje najmä so zreteľom na jej intenzitu, rozsah a na jej ohlas, ako aj na dĺžku jej trvania. Skutočnosť, že ustanovenie §13 ods. 3 Občianskeho zákonníka ukladá súdu výslovne prihliadať aj na okolnosti, za ktorých k porušeniu práva došlo, vedie k záveru, že sama závažnosť vzniknutej nemajetkovej ujmy nie je jediným a výlučným faktorom pre určenie konečnej výšky zadostučinenia v peniazoch.

Povinnosť prihliadnuť aj na okolnosti, za ktorých k porušeniu práva došlo, je stanovená zámerne veľmi všeobecne, ako vo vzťahu k postihnutej fyzickej osobe, tak aj vo vzťahu k subjektu, ktorý neoprávnený zásah spôsobil. Deje sa tak s cieľom, aby pri určovaní konečnej výšky peňažného zadosťučinenia bolo možné v rámci sudcovskej úvahy a v súlade s princípom spravodlivosti prihliadnuť k rozmanitým momentom, za ktorých k neoprávnenému zásahu do osobnosti fyzickej osoby došlo, a tak bola v jednote naplnená požiadavka zabezpečujúca účinné primerané zadosťučinenie za vzniknutú nemajetkovú ujmu, ako aj požiadavka zneužívania tohto právneho prostriedku na neprípustné obohacovanie. Pritom z hľadiska ustanovenia §13 ods. 2 a ods. 3 Občianskeho zákonníka je právne relevantná len taká nemajetková ujma, ktorej vznik je v príčinnej súvislosti s neoprávneným zásahom, v značnej miere znižujúcim dôstojnosť fyzickej osoby alebo jej vážnosť v spoločnosti. „

Súd pri posudzovaní predmetného prípadu prihliadal na uvedené zásady a pri rozhodovaní vychádzal v súlade aj so stanoviskom krajského súdu, že jednotlivé výroky ako aj názvy článkov, tak ako boli uverejnené dňa 26.3.2008 denníkom Plus 1 deň a dňa 2.5.2008 v týždenníku Plus 7 dní, nie sú hodnotiacimi úsudkami, ale jednoznačne sa jedná o skutkové tvrdenia, ktoré mali navodiť v čitateľoch dojem, že navrhovateľ sa dopustil trestného činu a za tento nebol potrestaný. Súd dospel k takému záveru, vzhľadom na znenie jednotlivých výrokov a názvov článkov, tak ako je predmet konania, že ide o difamačné informácie, pričom dôvodom zverejnenia bola najmä snaha poškodiť difamovanú osobu. Autori článkov si neoverili pravdivosť v dostupnej miere a nebolo ani vzhľadom na navrhovateľa overené, či ide o pravdivé informácie a nebolo zverejnené stanovisko navrhovateľa k uvedeným informáciám. Do práv na ochranu osobností môže zasiahnuť každá informácia, pokiaľ skresľuje skutočnosť, je podložená informáciami, ktorých pravdivosť nie je možné objektívne preveriť a s odstupom času

dokázať a ktorá vedie k zveličenie resp. prekrúteniu skutočností a nemá snahu informovať, ale práve dehonestovať. Z takýchto záverov vychádzal súd a konštatuje, že došlo k zásahu do osobnostných práv navrhovateľa. Aj keď navrhovateľ v čase zverejnenia článkov pôsobil ako vysokopostavený politik a už dlhšiu dobu sa pohyboval na politickej sfére a z toho vyplýva, že ako politik na rozdiel od súkromnej osoby bol nevyhnutne vystavený pozornej kontrole každého slova a činu a musí prejavovať väčšiu mieru tolerancie a meradlá posúdenia skutkových tvrdení a hodnotových úsudkov sú

v prípade politikov mäkšie v prospech novinárov, ale v danom prípade tvrdenia ktoré sa vyskytli v predmetných článkoch nesledovali legitímny cieľ informovať verejnosť, ale išlo len o tvrdené skutočnosti uverejnené v záujme zaujať pozornosť čitateľov. Pokiaľ ide o také závažné tvrdené skutočnosti o páchaní trestnej činnosti navrhovateľa, tak novinári pokiaľ by postupovali v súlade s novinárskou etikou a vo verejnom záujme a publikovali predmetné články v dobrej viere s cieľom poskytnúť presné a spoľahlivé informácie, tak pri takýchto závažných skutočnostiach ktoré zverejnili, by overili ich pravdivosť a umožnili by navrhovateľovi zaujať stanovisko k týmto uverejneným nepravdivým tvrdeniam. Pretože k takémuto postupu novinárov nedošlo, súd dospel k záveru, že došlo k neoprávnenému zásahu do osobnostných práv navrhovateľa a sú splnené podmienky § 13 ods. 1 Občianskeho zákonníka a navrhovateľ má právo na ospravedlnenie ako aj odstránenie elektronickej verzie vyššie uvedených článkov z archívu, ktorý sa nachádza na jeho internetových stránkach. Takéto stanovisko je v súlade aj s názorom krajského súdu, ktorý konštatuje, že k zásahu do osobnostných práv navrhovateľa došlo, a to aj bez toho aby bolo potrebné osobitne dokazovať pravdivosť resp. nepravdivosť jednotlivých výrokov. Na základe tohto, bolo v časti návrhu navrhovateľa vyhovené a odporca je povinný uverejniť ospravedlnenie, tak ako je špecifikované vo výrokovej časti rozsudku a zároveň je povinný odstrániť aj elektronickú verziu vyššie uvedených článkov z archívu.

Navrhovateľ v súlade s ustanovením § 13 ods. 2 Občianskeho zákonníka žiadal od odporcu zaplatenie nemajetkovej ujmy 65.000 eur a v tejto časti bol návrh zamietnutý. Súd dospel k takému záveru, že postačujúce zadosťučinenie je vyššie uvedené ospravedlnenie a odstránenie elektronickej verzie článkov a nedošlo tu k zníženiu dôstojnosti navrhovateľa alebo jeho vážnosti v spoločnosti v značnej miere tak, že navrhovateľovi by vzniklo právo na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch. Súd pri rozhodovaní o nemajetkovej ujme vychádzal z vyššie uvedeného výkladu a rozhodnutí či už Ústavného súdu a Najvyššie súdu SR, ako aj európskej judikatúry. Navrhovateľ preukazoval splnenie podmienok citovaného § 13 ods. 2 Občianskeho zákonníka výpoveďami navrhovateľa, ako aj svedkov JUDr. K. J. a V. R. - manželky navrhovateľa. Na základe takto vykonaného dokazovania súd dospel k záveru, že nebola preukázaná takáto závažná ujma u navrhovateľa, ktorá by odôvodňovala priznanie nemajetkovej ujmy v peniazoch. Pri rozhodovaní sa prihliadalo už na uvedenú skutočnosť, že navrhovateľ v čase zverejnenia bol politik, a tak je potrebné postupovať podľa iných kritérií pri ochrane osobnostných práv politikov ako pri súkromných osobách a zároveň je potrebné prihliadať aj na tvrdenia samotného odporcu, že navrhovateľ jednoznačne nepreukázal príčinnú súvislosť medzi ujmou, tak ako ju prezentuje a predmetnými článkami, a to najmä s prihliadnutím na to, že počas dlhšej doby obdobné informácie boli prezentované aj v iných médiách, tak ako navrhovateľ sa domáhal ochrany osobnosti aj v ďalších súdnych konaniach a nemožno jednoznačne konštatovať vznik ujmy u navrhovateľa v takom rozsahu, aby mu bola priznaná nemajetková ujma v peniazoch . Súd pri rozhodovaní prihliadal aj na ustálenú judikatúru a dospel k takému záveru, že v tomto prípade morálne zadosťučinenie je postačujúce a že neoprávneným zásahom odporcu nedošlo k takému zníženiu dôstojnosti alebo vážnosti

navrhovateľa, aby to malo za následok priznanie primeraného zadosťučinenia v peniazoch. K zníženiu podľa citovaného § 13 ods. 2 tu musí dôjsť v značnej miere a na základe dokazovania ktoré bolo vykonané nebolo preukázané, že by navrhovateľ utrpel osobnú ujmu spojenú so zvlášť citeľným znížením a sťažením jeho postavenia či už v rodinnom,

pracovnom, spoločenskom alebo inom prostredí. V tejto súvislosti je potrebné poukázať aj na to, ako vyplynulo z výpovede samotného navrhovateľa, že jeho pôsobenie ako politika sa nezmenilo ani po zverejnení uvedených článkov, ktoré sú predmetom konania a naďalej patril medzi vysoko postavených politikov a nebola preukázaná ani takáto závažná ujma v rodinnom alebo spoločenskom prostredí. V

tejto súvislosti sú irelevantné subjektívne pocity navrhovateľa ako postihnutej osoby a je potrebné vylúčiť stav, kedy za relevantné by

mali byť považované výlučne subjektívne, psychické reakcie jednotlivých individualizovaných fyzických osôb, ale pri rozhodovaní o nemajetkovej ujme je potrebné vychádzať z objektívneho hodnotenia, a to znamená že zníženie dôstojnosti a vážnosti v značnej miere je možné len vtedy, ak vzniknutú ujmu vzhľadom k jej intenzite rozsahu a závažnosti by pociťoval každý nachádzajúci sa na mieste a postavení postihnutej osoby. Navrhovateľ na ktorom bolo dôkazné bremeno v tejto časti toto neuniesol a nepreukázal splnenie kritérií na priznanie nemajetkovej ujmy v súlade s § 13 ods. 2 Občianskeho zákonníka, a tak v tejto časti bol návrh ako nedôvodný zamietnutý.

Vo výroku o trovách konania súd rozhodol podľa § 151 ods. 3 OSP tak, že o trovách bude rozhodnuté do 30 dní po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej.

~\

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie do 15 dní odo dňa jeho doručenia prostredníctvom podpísaného súdu ku Krajskému súdu v Žiline.

V odvolaní sa má popri všeobecných náležitostiach (§ 42 ods. 3), t.j. ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sleduje, musí byť podpísané a datované, uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, v čom sa toto rozhodnutie alebo postup súdu považuje za nesprávny a čoho sa odvolateľ domáha.

Odvolanie proti rozsudku alebo uzneseniu, ktorým bolo rozhodnuté vo veci samej, možno odôvodniť len tým, že

a) v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1,

b) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,

c) súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté

dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,

d) súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým

zisteniam,

e) doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti alebo iné

dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatnené (§ 205a),

f) rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Podľa ustanovenia § 221 ods. 1 OSP, súd rozhodnutie zruší, len ak

a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,

b) ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania,

c) účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený,

d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo

konanie,

e) sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný,

f) účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom,

g) rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto

samosudcu rozhodoval senát,

h) súd prvého stupňa nesprávne vec právne posúdil, tým, že nepoužil správne ustanovenie

právneho predpisu a nedostatočne zistil skutkový stav,

i) sa rozhodlo bez návrhu, nejde o rozhodnutie vo veci samej a dôvody, pre ktoré bolo

vydané, zanikli alebo ak také dôvody neexistovali,

j) bol odvolacím súdom schválený zmier.

Podľa ustanovenia § 205a ods. 1 OSP, skutočnosti alebo dôkazy, ktoré neboli uplatnené pred súdom prvého stupňa, sú pri odvolaní proti rozsudku alebo uzneseniu vo veci samej odvolacím dôvodom len vtedy, ak

a) sa týkajú podmienok konania, vecnej príslušnosti súdu, vylúčenia sudcu (prísediaceho) alebo obsadenia súdu,

b) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci samej,

c) odvolateľ nebol riadne poučený podľa § 120 ods. 4,

d) ich účastník konania bez svojej viny nemohol označiť alebo predložiť do rozhodnutia súdu prvého stupňa.

Podľa ustanovenia § 205a ods. 2 OSP, ustanovenie § 205a ods. 1 OSP sa nepoužije v konaniach podľa § 120 ods. 2.

Odvolanie treba predložiť s potrebným počtom rovnopisov a s prílohami tak, aby jeden rovnopis zostal na súde a aby každý účastník dostal jeden rovnopis, ak je to potrebné. Ak účastník nepredloží potrebný počet rovnopisov a príloh, súd vyhotoví kópie na jeho trovy.

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona (zákon č. 233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti v znení neskorších predpisov); ak ide o rozhodnutie o výchove maloletých detí, návrh na súdny výkon rozhodnutia.

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, pri ktorom vznikla poplatková povinnosť zaplatiť súdne poplatky, trovy trestného konania, pokuty, svedočné, znalečné a iné náklady

súdneho konania, ktoré vznikli štátu, vedie sa výkon rozhodnutia z úradnej moci (zákon č. 65/2001 Z.z. o správe a vymáhaní súdnych pohľadávok v znení neskorších predpisov).

Okresný súd Žilina

dňa 20.03.2013

JUDr. Jana Scholtzová

sudkyňa

Za správnosť vyhotovenia: Surovková Slávka

~\